

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobce: **A. H.** proti žalovanému: **Městský soud v Praze**, sídlem Spálená 2, Praha, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení žalovaného ze dne 18. 8. 2020, č. j. 5 A 82/2020 - 11,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Nejvyšší správní soud obdržel dne 18. 9. 2020 kasační stížnost žalobce (dále jen „stěžovatel“) proti v záhlaví označenému usnesení Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), jehož výrokem I. byla odmítnuta žaloba stěžovatele a výrokem II. bylo rozhodnuto o nákladech řízení.

[2] Podle § 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), „[s]oudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy, (dále jen „správní orgán“).“

[3] Podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. „[n]estanoví-li tento zákon jinak, soud usnesením odmítne návrh, jestliže soud o téže věci již rozhodl nebo o téže věci již řízení u soudu probíhá nebo nejsou-li splněny jiné podmínky řízení a tento nedostatek je neodstranitelný nebo přes výzvu soudu nebyl odstraněn, a nelze proto v řízení pokračovat.“

[4] Stěžovatel žalobou napadl usnesení městského soudu ze dne 6. 5. 2020, č. j. 10 A 29/2020 - 25, vydané v soudním řízení správním. Z výše citovaných ustanovení vyplývá, že soudní řád správní nepřipouští, aby bylo správní žalobou vůbec napadeno rozhodnutí soudu (srov. výše citovaný § 4 odst. 1 s. ř. s., dle něhož soudy rozhodují

o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy). Jakkoliv bylo podání stěžovatele učiněné u městského soudu označeno jako „správní žaloba“, je zřejmé, že v uvedených souvislostech se dle jejího obsahu o žalobu ve správním soudnictví vůbec nemohlo jednat, a toto podání tudíž ani nebylo způsobilé řízení o žalobě zahájit. Bylo proto vhodnější, aby městský soud vyrozuměl o této skutečnosti stěžovatele toliko neformálním přípisem a věc bez dalšího založil. Rozhodl-li městský soud o odmítnutí této „žaloby“ usnesením, poskytl tím stěžovateli určitý procesní nadstandard, který nicméně nemůže neexistenci návrhu jako jednu z podmínek řízení zhojit.

[5] Jestliže pak stěžovatel napadl takovéto usnesení kasační stížností, nelze na ni hledět jako na kasační stížnost podanou proti usnesení o odmítnutí návrhu ve smyslu § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. (neboť o návrh se v případě jeho „žaloby“ vůbec nejednalo) a nutno ji hodnotit jako nepřipustnou ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s.

[6] Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud kasační stížnost podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s., ve spojení s § 120 téhož zákona, odmítl.

[7] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 3 s. ř. s., ve spojení s § 120 téhož zákona, dle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno nebo žaloba odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e n í** opravný prostředek přípustný (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 25. září 2020

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu